

Sygn. akt IV CSK 551/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie ze skargi Z. K.
z udziałem K. P. , W. P. , Skarbu Państwa - Starosty Powiatowego w T., Gminy T.,
J. K., R. K. , M. M. O. , M. P. , D. P. , E. S. i Z. K.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem
Sądu Rejonowego w T.
z dnia 11 maja 2004 r., sygn. akt I Ns (...)
w sprawie z wniosku K. P.
przy uczestnictwie W. P. , Skarbu Państwa - Starosty Powiatowego w T. i Gminy .
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej skarżącego Z. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt XVI Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 24 października 2012 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację uczestnika postępowania Z. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 21 czerwca 2012 r., w którym stwierdzono zasiedzenie spornej nieruchomości na rzecz E. S..

Sądy obu instancji uznały, że po śmierci rodziców wnioskodawczyni i uczestników postępowania, którzy byli samoistnymi posiadaczami spornej nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa, samoistnym posiadaczem nieruchomości stała się ich córka K. P. a później także jej mąż W. P.. K. P. objęła nieruchomość w posiadanie samoistne w 1976 r., po śmierci matki w wyniku wspólnego uzgodnienia rodzeństwa, że to ona będzie prowadzić gospodarstwo. Od tego czasu samodzielnie, bez udziału rodzeństwa, a później wraz z mężem zajmowała się gospodarstwem, uprawiała je, zbierała plony, płaciła podatki, zaciągała kredyty i decydowała o sposobie jego zagospodarowania. Sądy uznały, że ze względu na złą wiarę posiadaczy oraz treść obowiązującego wówczas art. 177 k.c., a następnie art. 10 ustawy nowelizacyjnej kodeks cywilny z dnia 28 lipca 1990 r. (Dz. U. Nr 55, poz. 321), bieg terminu zasiedzenia, który rozpoczął się w dniu 1 października 1990 r., upłynął z dniem 1 października 2005 r., a ponieważ w dniu 30 maja 2005 r. K. i W. P. podarowali przedmiotową nieruchomość córce E.S., Sądy stwierdziły, że to ona z dniem 1 października 2005 r. nabyła własność spornej nieruchomości przez zasiedzenie.

Skargę kasacyjną wniósł Z. K. opierając ją na zarzucie naruszenia art. 172 § 2 k.c., art. 176 k.c. oraz art. 206 k.c. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wskazał, na której przesłance przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna być przyjęta. Przedstawiona argumentacja prowadzi do wniosku, że skarżący powołał się na istnienie w sprawie istotnych zagadnień prawnych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Skarb Państwa także wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania powołując się na to, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżący nie wykazał istnienia w sprawie przesłanek przedsądu, na które się powołał.

Przedstawione przez niego zagadnienie nie stanowi zagadnienia prawnego, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. - a więc poważnego i istotnego zagadnienia prawnego o charakterze uniwersalnym, wywołującego poważne kontrowersje i rozbieżne oceny prawne wymagające zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz przydatnego także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 84/07, niepubl.). Skarżący nie przedstawił żadnych poważnych i istotnych kontrowersji ani rozbieżnych ocen prawnych co do wskazanych w zagadnieniach kwestii. Z jego argumentacji wynika natomiast, że kwestionuje ustalenia faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia w sprawie, a mianowicie fakt samoistnego posiadania nieruchomości przez jednego ze spadkobierców. Tymczasem Sąd Najwyższy jest związany ustaloną podstawą faktyczną rozstrzygnięcia, a więc podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów ani oceny dowodów (art. 398¹³ § 2 i art. 398³ § 3 k.p.c.).

Także uzasadnienie stanowiska Skarbu Państwa wnoszącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, opiera się w istocie na kwestionowaniu dokonanej przez Sąd oceny dowodów i ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności wejścia w posiadanie gospodarstwa rolnego przez K.P., w szczególności tego, czy odbyło się to w wyniku wspólnego uzgodnienia z rodzeństwem, czy też „wymuszenia” przez nią zgody rodzeństwa, jak również kwestii zmanifestowania przez K.P. wobec rodzeństwa i osób trzecich woli posiadania nieruchomości dla siebie. Ponieważ, jak wskazano wyżej, są to kwestie dotyczące ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany, bez wątpienia nie może być skuteczne oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu o jej oczywistej zasadności wywodzonym z rozważań odnoszących się do ustaleń faktycznych sądu.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

jw